

РАН БОСИЛЕК
НОВАТА ШАПКА НА ДАБКА

chitanka.info

Имал Дабко шапчица. Майка му я оплела. Целичката червена. Със пискюлченце отгоре.

— Като тая шапчица няма друга на света! Мама ми я оплела!

Тъй си Дабко повтарял и се радвал от сърце.

И ето го един ден кривнал шапка на глава. Мушнал ръце в джобове. Тръгнал да се разходи.

Насреща му Чудомир, съседското момченце. Дяла клечка с ножченце.

— Спри се, Дабко, почакай! Дай ми твойта шапчица, вземи това ножченце! Ножчето е чудесно!

— Не си давам шапката!

— С това ножче, момченце, девет шапки ще взема!

— Може и сто да вземеш, но моята не давам! Мама ми я оплела!

Тръгнал Дабко нататък. Насреща му циганин. Разиграва маймунка.

— Хей, момченце, почакай! Дай ми твоята шапчица, вземи тая маймунка!

— Не си давам шапката!

— Простичко си, момченце! За таз жива маймунка трийсет шапки ще взема.

— Може триста да вземеш, но моята не давам. Мама ми я оплела!

Вървял Дабко, що вървял, настигнал го рибарин. Държи рибка в ръка. Спрял той Дабка и рекъл:

— Приятелчо, почакай! Дай ми твоята шапчица, вземи рибки за нея. Рибката е чудесна! Със позлатени перчици! Бях я хванал за царя!

— Не си давам шапката!

— Тъй ли, глупчо глупави? За таз рибка избрана пет жълтици ще взема! Хем направо от царя.

— Може двеста да вземеш. Носи му я на царя. Шапката си не давам Мама ми я оплела.

Тръгнал Дабко нататък. Спрял пред царски палати. До портите — пазач.

— Пуснете ме, чичовци! Царя искам да видя!

— Я върви си по пътя! Царят за тебе размита!

— Оттук няма да мръдна. Разберете човешки! Царя искам да видя!

— — Бре момченце мъничко, не си търси бедата! Замини си по пътя!

— Няма да си замина! Царя искам да видя!

— Пуснете го, пазачи! — викнал някой отвътре.

Дабко трепнал. Погледнал. В двора малка царкиня. Давала му знак с ръка. Викала го при нея.

— Ела тука, момченце! Ще отидем при царя.

— Да си живо, царкинце! Нали не е лош царят, като тия пазачи. Само ще го погледна и пак ще си отида. Не съм още цар виждал.

— Сега вече ще видиш. Ама слушай, момченце! На ти това пръстенче с драгоценни камъни, дай ми твойта шапчица с червената висулка! Много ми се харесва.

— Не си давам шапката!

— Огърлица ще ти дам. Отстъпи ми шапката!

— Не, не може, царкинце. Шапката си не давам. Мама ми я оплела. Майка имаш. Разбираш. Няма да се разсърдиш. Заведи ме при царя!

— Добре, добре, момченце. Ела сега със мене! Хванала го за ръка. Завела го при царя.

— Татко, това момченце иска тебе да види. Царят седял на трона със корона на глава.

Короната греела с драгоценни камъни.

— Добре дошло, момченце! — рекъл царят на Дабка. — Казвай сега що искаш!

— Нищо, царю честити. Искам да те погледам.

— Погледай ме, щом искаш. Аз пък много харесвам червената шапчица. Дай я на мен, момченце! Златна ще ти направя.

— Не си давам шапката!

А царят се усмихнал, короната отложил.

— Вземи тая корона, дай ми твойта шапчица!

— Шапката си не давам! Мама ми я оплела!

— Живо да си, момченце! — рекъл царят на Дабка. — Честита е майка ти, че така я обичаш!

И царят го целунал. Напълнил му шапката със жълти жълтици.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.